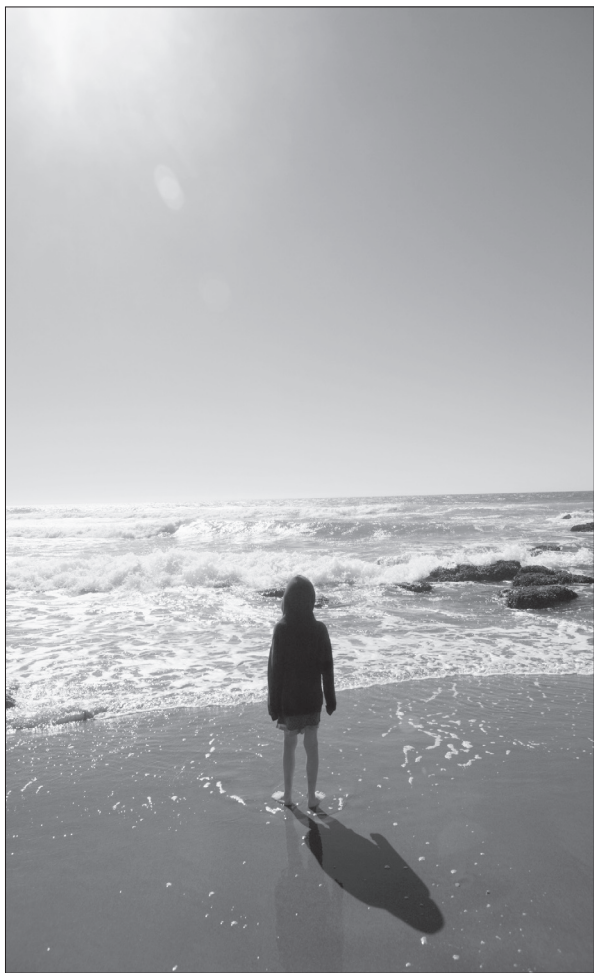

God wacht op jou
... er zal een wereld voor je open
gaan

IK WIL JE WAT VERTELLEN over iemand die ik goed heb gekend.

Ze was een lief meisje: gehoorzaam en beleefd en ook sociaal gedroeg ze zich voorbeeldig. Volgens sommige mensen was ze misschien een beetje te gesloten, maar toch wel een heel aangenaam kind. Een echt lief meisje.

O ja, haar blik leek soms wat leeg en haar woorden klonken soms – onoprecht is niet helemaal het juiste woord – een beetje vlak mischien.

Nou ja, ik had soms het gevoel dat ze plichtmatig haar lijstje afwerkte, maar op een bijzonder vriendelijke manier. Iedereen vond haar aardig.

Ze slaagde er griezelig goed in om bijna altijd iedereen te vriend te houden, hoewel ze zelf niet erg gelukkig leek. Maar ik kan het mis hebben; ze glimlachte immers altijd. Ik weet niet of ik haar ooit écht heb horen lachen – en niemand heeft haar ooit uitgemaakt voor levensgenieter – maar ze had zo’n lieve glimlach.

Ze was erg zorgzaam, zij het op een passieve manier. Ze was niet iemand die de wereld op z’n kop zou zetten.

Maar toch was ze een heel lief meisje.

U hebt misschien al geraden wat ik eigenlijk
wil zeggen: *Ik* was een heel lief meisje.

Een lief meisje. Daar is toch niets mis mee?
Zeker niet als je naar de alternatieven kijkt:
Een ondeugend meisje?
Een gemeen meisje?
Een slecht meisje?
Wie zou er nou zo willen zijn? Ik niet.
Echt niet.

Ik wilde een gelovig meisje zijn. Vanaf het moment dat ik op mijn zevende christen werd, wilde ik God behagen. En ik nam dat verlangen heel serieus.

Een lief meisje

Ik ben in de jaren '50 en '60 opgegroeid in een stadje in de staat Michigan. Daar ging ik naar een kerk waar ik me in veel opzichten thuis voelde. Maar tijdens de belangrijkste jaren van mijn jeugd gingen de preken vooral over hel en verdoemenis. Ik hoorde veel over zonde en straf, over schuld en schaamte.

